

Sygn. akt V CSK 74/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa K. P.

przeciwko P. [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 lipca 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Powołanie się na tę przesłankę wymaga także przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Skarżący przedstawił zagadnienie prawne w sposób niezwykle ogólny, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia”, nie poczynił wywodów prawnych uzasadniających istnienie w sprawie wskazanego zagadnienia i przedstawił jedynie własne stanowisko w kwestii prawidłowości zaskarżonego orzeczenia. Z uzasadnienia wniosku wynika, że skarżący kwestionuje ustalony przez Sąd rozmiar i wysokość szkody odnosząc się do ustaleń faktycznych, których kwestionowanie nie może być skuteczne z uwagi na zakaz określony w art. 398³ § 3 k.p.c. oraz wynikające z art. 398¹³ *in fine* związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wskazane zagadnienie dotyczące daty, w której powinna być ustalana wysokość odszkodowania, rozstrzyga art. 363 § 2 k.c. w powiązaniu z art. 316 § 1 k.p.c. Wywody zawarte w uzasadnieniu wniosku

nie wykazują, by cechowało się ono istotnością, a więc było zagadnieniem nowym, dotychczas niewyjaśnionym i nierozwiązanym w orzecznictwie. Dla skutecznego powołania się w skardze na przesłankę z punktu czwartego tego przepisu konieczne jest natomiast wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Zważywszy na motywy Sądu Apelacyjnego i treść uzasadnienia wniosku brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący skutecznie wykazał niewątpliwe i oczywiste naruszenie przepisów prawa stanowiących podstawę skargi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]